

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พฤหัส•ที่ 12 •มกราคม• 2012 เวลา 22:33 น. • - •;•ใกล้สุด•; •วัน•อาทิตย์•ที่ 19 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 13:48 น. •

พุทธศานกาลล่วงแล้วได้ ๑๔๖๑ พรรษา มหานครโยนกภายใต้การปกครองของพระองค์พังคราช หย่อนอำนาจลง พวกขอมเมืองเสลากลับกำเริบตั้งแข็งเมืองขึ้น เจ้านครโยนกไม่สามารถจะปราบปรามเอาชนะได้ พวกขอมซึ่งมีกำลังรืพลกล้าแข็งก็ยกเข้าตีป้อม เอนนครโยนกไว้ได้ พระยาขอมขับพระองค์พังคราชกับราชเทวีออกไปอยู่ที่เวียงสีทวงริมน้ำแม่สายทิศตะวันตกเฉียงเหนือแห่งโยนกแล้วขอมก็เข้าเมืองเป็นใหญ่อยู่ในเวียงโยนกตั้งแต่นั้นหนึ่งปีในเมืองเวียงสีทวง ราชเทวีแห่งองค์พังคราชก็ประสูติราชกุมารองค์หนึ่ง พระบิดาผู้เฒ่าจากวังเวียงออกมาอยู่ ณ เวียงน้อยทรงปรารภกับชายว่า “ลูกเราเกิดมาในยามที่เราได้รับทุกขเวทนาต้องพลัดที่นาคราที่อยู่อ จ่าจะให้ชื่อว่า เจ้าชายทุกขิตกุมาร” องค์พังคราชทรงเอ็นดูพระโอรสองค์นี้มาก เพราะทรงรู้สึกผิดที่ทำให้พระราชเทวีและพระโอรสต้องลำบากเพราะความ ไม่เข้มแข็งของพระองค์ พระเจ้าพังคราช ทรงรวบรวมไพร่พลและชาวบ้านที่จงรักภักดี สถาปนาเมืองใหม่ ตั้งอยู่ ณ ที่ เวียงสีทวง นี้ โดยเป็นเมืองขึ้น ที่ต้องส่งส่วยแก่ขอม และขอมจะไม่ยกทัพมารุกรานอีกหากเวียงสีทวงยังคงส่งส่วยไปให้ตามกำหนด

เมื่อเจ้าชายทุกขิตกุมารได้สองพรรษา พระมารดาที่ทรงสุบินนิมิตว่ามีช้างเผือกผู้ตัวหนึ่งในกลางบ้าน แล้วแล่นไล่ไปทางทิศทักษิณขณะนั้นพระนางทรงครรภ์ได้ประมาณหนึ่งเดือน ครั้นเมื่อเวลาล่วงไปเจ็ดเดือน ราชเทวีแห่งองค์พังคราชก็เกิดความใคร่คิดจะปรารถนาที่จะได้มาซึ่งเครื่องสรรพยาทอภัณฑ์ต่าง ๆ เป็นที่มหัศจรรย์ พระสวามีก็ชวนขวยหามาให้ครบทุกสิ่ง ครั้นพระครรภ์ครบถ้วนทศมาสพระนางก็ประสูติพระราชกุมารในวันอาทิตย์แรม ๘ ค่ำเดือนหก (คือเดือนสี่ใต้) ปีมะเส็ง มหาศักราชได้ ๒๘๓ ปี พุทธศักราช ๑๔๖๓ เวลารุ่งอรุณ พระราชกุมารมีวรรณะผุดผ่องและสรีระรูปลักษณะงามดุจพรม พระบิดาจึงขนานนามว่า “พรมกุมาร”

พระเจ้าพังคราชให้ เจ้าชายทุกขิต ศึกษาวิชาการต่างๆสำหรับผู้ที่จะเป็นกษัตริย์จนเชี่ยวชาญ ส่วนเจ้าชายพรมนั้นครั้นอายุได้ ๗ ขวบ ชอบศึกษาด้านการรบ การใช้อาวุธรวมถึงตำรับพิชัยสงครามต่างๆ พระมารดาจึงพระราชทานอาวุธต่างๆ ให้ฝึกฝน โดยมี พระอาจารย์เดช ซึ่งติดตามพระเจ้าพังคราชมาจาก โยนกนครเป็นผู้ฝึกสอนให้ และมีจ้อยบุตรชายของพระอาจารย์เดชเป็นคู่มือและเพื่อนสนิทกับเจ้าชายพรมด้วยจนกระทั่งเจ้าชายพรมในวัย ๑๓ พรรษา ขวนจ้อยเข้าไปขุขคนในป่า ทั้งสองพงูตัวใหญ่อยู่ในป่า จ้อยคิดล่าพองคืด จะลองวิชาที่เรียนมาจึงตรงเข้าไปหวังจะฆ่างูใหญ่นั้น เจ้าชายพรมเข้าไปห้ามไว้จนเกือบจะถูกงูใหญ่กัด งูใหญ่จึงได้เลื้อยหนีเข้าป่ารกไป ความเป็นมหาราชได้ปรากฏในสุบินนิมิต ภายในเดือน ๗ ขึ้น ๘ ค่ำ วันอังคารยามค่อนแจ้ง พรมกุมารนิมิตฝันเห็นเทพยดาลงมาบอกว่า “พรมกุมารถ้าเจ้าใคร่อยากได้ช้างมงคลตัวประเสริฐ รุ่งเช้าวันนี้เจ้าจงตัดขอไม้ไผ่ไว้ถือไป แล้วเจ้าจงไปล้างหน้าแม่น้ำของ (แม่น้ำโขง) แล้วเจ้าจักได้เห็นช้างเผือกล่องน้ำมาสามตัวถ้าเจ้าจับได้ตัวที่ ๑ จะปราบได้ทั้งสี่ทวีป ถ้าจับได้ตัวที่ ๒ จะปราบได้แต่ชมพูทวีปแต่ทวีปเดียว ถ้าจับได้ตัวที่ ๓ จะปราบได้แคว้นล้านนาไทยประเทศของข้าทั้งหมด” แล้วเทพยดาบอกแล้วก็กลับไป พรมกุมารสะดุ้งตื่น พอรุ่งแจ้งจำความฝันได้อย่างแม่นยำ แต่พรมกุมารถูกคาดโทษจากพระบิดาและพระมารดาห้าม ไม่ให้ออกนอกเขตราชฐานเนื่องจากไปขุขคนจนเกือบถูกงูใหญ่กัด แต่เจ้าชายอยากได้ช้างเผือกมาถวายพระบิดาให้สมพระเกียรติยศ จึงชวนจ้อยหนีออกจากวังพร้อมบริวาร ๕๐ คน และมุ่งหน้าไปยังแม่น้ำขลนที่คือแม่น้ำโขงตามทีเทพยดาบอกไว้ เมื่อไปถึงก็ทรงล้างหน้าล้างตาแล้วนั่งคอยอยู่ริมฝั่งตาดำออกไปที่กลางน้ำอย่างแทบจะไม่กระพริบในมือถือขอไม้ไผ่ไว้กระชับแน่น พวกบริวารก็ใจเต้นตึก ๆ ไป ตาม ๆ กันพรมกุมารก็นึกใจอยู่ตลอดเวลาว่า “ช้างเผือก ช้างเผือก นี้เราจะพบช้างเผือกจริงหรือไม่หนอ”

ครู่หนึ่งผ่านไป พรมกุมารก็เหลือบเห็นสิ่งมหัศจรรย์ คืองูตัวหนึ่งมีลักษณะสีเหลืองเลื่อมเป็นมันระยับใหญ่ยาวยิ่งนักเลื้อยล่องน้ำมาใกล้ฝั่งที่พรมกุมารกับบริวารนั่งอยู่ เจ้าจ้อยซึ่งคะนองอยากจับงูอีก แต่ถูกเจ้าชายพรมห้ามไว้ งูใหญ่ตัวนั้นเลื้อยหายไปไม่นานนักมีงูตัวใหญ่ผ่านมาอีก เจ้าชายพรมก็ห้ามเจ้าจ้อยไม่ให้ทำร้ายงู เจ้าชายพรมเริ่มแปลกใจว่าทำไมถึงไม่มีช้างเผือกผ่านมาให้คล้องเสียที นี้เรายิ่งจำได้ว่าเทพยดาให้มาคอยจับช้าง แต่ไม่เห็นมีช้างเห็นแต่งูใหญ่ชะรอยจะเป็นงูนี้เอง

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พฤหัสบดี•ที่ 12 •เมษายน• 2012 เวลา 22:33 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 19 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 13:48 น.•

คิดแล้วก็รวบรวมกำลังใจคราวนี้เป็นไรก็เป็นกันต้องจับให้ได้เพราะเป็นตัวสุดท้ายแล้ว แล้วคำริว่า “เราจมาช่วยกันจับตัวนี้ให้จงได้ จะเป็นอันตรายร้ายดีประการใดก็ตามที่เถิด” ทันใดนั้นงูใหญ่ตัวที่สามก็โผล่มา เจ้าชายตัดสินใจไขข้อในมือ เหวี่ยงไปคล้องงูใหญ่ไว้ได้

อัครราชย์ยัง บัดดลันนั่นเอง งูใหญ่ตัวเท่าล่าตาลกลายเป็นข้างเผือกบริสุทธิ์ผุดผ่อง พวงพิงาม

เจ้าชายไม่รอช้าโดดขึ้นขี่เหนือคอข้างแล้วขอไม้ไผ่ไรเกาะเกี่ยวจับใส่จระให้ขึ้นจากน้ำข้างนั้นไม่ยอมขึ้น

คงลอยทวนน้ำอยู่เจ้าชายพรหมจนปัญญาที่ใช้เด็กบริวารให้ไปกราบทูลความแก่ราชบิดาให้ทรงทราบเรื่องข้างเผือก

องค์พี่คราทราบความแล้วปรึกษาโหราจารย์มาทำนายถึงวิธีคล้องข้างเผือก ซึ่งทรงได้รับการถวายคำแนะนำว่าให้นำทองคำหนักพันหนึ่ง(เท่ากับหนึ่งซ่ง)

ตีเป็นพวง(กระดิ่ง) แล้วนำไปคล้องข้างขึ้นมา โดยให้เจ้าชายทุกซัดเป็นผู้ทำหน้าที่นี้แทนเจ้าชายพรหม ทำให้พระราชเทวีทรงไม่พอใจพระเจ้าพี่ครา

เพราะเจ้าชายพรหมเป็นคนทีพบข้างเผือกก่อนเจ้าชายทุกซัดคล้องข้างขึ้นมาได้สำเร็จ ทำให้พระราชบิดาภาคภูมิใจมาก ทรงพระราชทานชื่อให้ข้างเผือกว่า

“ข้างพวงคำ” หลังจากที่ เวียงสีทวง ได้ข้างพวงคำมาก็มีแต่ ความเจริญก้าวหน้า

ทั้งด้านทรัพย์สินแก่กำลังพลซึ่งพระเจ้าพี่คราทรงให้ฝึกซ้อมไพร่พลให้พร้อมรบให้ชำนาญในวิธียุทธอยู่เสมอ และสร้างสมอาวุธยุทธภัณฑ์ไว้เป็นจำนวนมาก

รวมทั้งเปลี่ยนชื่อเวียงสีทวงเป็น “เวียงพวงคำ” ตามชื่อข้างเผือกคู่พระบารมี เจ้าชายพรหมทรงดีพระทัย ที่สามารถเป็นผู้ชี้ทางให้พระบิดาได้ข้างเผือก

มาแม้ว่าพระองค์จะไม่ได้เป็นผู้คล้องข้างเผือกขึ้นมาจากน้ำได้ด้วยพระองค์เอง แต่ก็ทรงพอพระทัยในหน้าที่ ที่พระองค์ทรงกระทำไป

เมื่อถึงกำหนดที่จะต้องส่งส่วยแก่ขอม พระเจ้าพี่คราจึงคิดแข็งเมือง ทำให้พระยาขอมกริ้วมาก และแต่งทัพมายังเวียงพวงคำเจ้าชายพรหมเจริญวัยจนถึง ๑๖ พรรษา

มีน้ำพระทัยแล้วกล้าและมีความเชี่ยวชาญในการใช้ศาสตราวุธทุกประเภท จึงอาสาพระบิดาออกไปรบกับพระยาขอม

พระเจ้าทุกซัดกุมารซึ่งทรงพระประชวรจึงไม่ได้ไปร่วมรบด้วย การศึกครั้งนี้เจ้าชาย

เจ้าชายพรหมเริ่มประชุมพลและทรงประทับข้างพวงคำโดยมีจ้อยเป็นขุนศึกคู่ใจร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่

ในปีมหาศักราช ๒๙๘ ปีวอก เดือน ๗ คือเดือน ๕ ขึ้น ๔ ค่ำ วันอาทิตย์

พระยาขอมแห่งมอญเสลาซึ่งถืออำนาจเขาคองนครโยนกได้สืบเก่าปีภัยตราทัพมาจนใกล้เวียงพวงคำซึ่งพระองค์พี่คราประทับอยู่พร้อมราชเทวีและราชบุตรทั้งสอง

เจ้าชายพรหมไม่รอช้า องค์โอรสผู้แก่กล้าของพี่คราก็ขึ้นทรงข้างเผือกพวงคำยกพลออกจากเวียงตรงเข้าโจมตีทัพพระยาขอม ณ ตำบลทุ่งสันทรายเป็นสามารถ

พวกขอมสู้ไม่ได้ก็แตกตื่นพ่ายหนีบรรดาข้างม้าที่มากับพวกขอม พอได้เห็นข้างเผือกพวงคำตัวประเสริฐก็เกิดความสะทกสะท้านเกรงกลัวไม่ยอมอยู่เฉยชิวหน้า

เจ้าชายพรหมเห็นข้าศึกแตกหนีไปตั้งนั้นก็ขับข้างพวงคำไล่ติดตาม พร้อมทั้งไพร่พลบริวาร ทหารผู้กล้า ซึ่งได้เคยลิ้มรสของความเป็นทาสของขอมมานานปี

ต่างมีใจเจ็บแค้นไล่ขอมไปจนถึงโยนกนครหลวง เจ้าชายพรหมผู้กล้าหาญสั่งทหารเข้าล้อมเมืองแล้วตีหักเมืองได้

พวกขอมก็แตกพ่ายออกจากเมืองโยนกกระเจิงกระเจิงล่องลงไปทางใต้

เจ้าพรหมกุมารได้เมืองโยนกแล้วก็พักพลพวยหายอดโรยแล้วก็ยกกองทัพไล่ติดตามตีพวกขอมต่อไป

กองทัพเจ้าชายพรหมเดินทางฝ่าเข้าไปในหมู่บ้านมิลุกูซึ่งตั้งอยู่ทางใต้เมืองหนึ่งก็ถึงแดนลวะรัฐฐะ ตีบ้านเมืองน้อยใหญ่ในแคว้นลวะรัฐฐะได้หลายตำบล

พวกขอมยกไปตั้งอยู่ที่ใดเจ้าชายพรหมก็ตามไปตีถึงที่นั่น

ในตำนานบอกว่า ขณะนั้นร้อนถึงสมเด็จพระนเรศวรมหาราชราชราฟิ่งว่า เจ้าพรหมกุมารโลกาจัดขอมครั้งนี้ ไม่มีที่สิ้นสุดหยุดยั้งชีวิตมนุษย์จักต้องสูญสิ้นเป็นจำนวนมาก

จึงมีเทวโองการให้วิศวกรกรมเทวบุตร ลงไปนิมิตเมืองกำแพงศิลากันทางที่เจ้าชายพรหมจะเดินทัพผ่าน เมื่อนั้นได้ชื่อว่าเมือง “กำแพงเพชร” ด้วยเทวานุภาพ

พรหมกุมารจึงจำเป็นต้องยุติการขับไล่ขอมลงแต่เพียงนั้น บ้างก็บอกว่าขอมมาถึงเมืองกำแพงเพชร ทัพของพระยาขอม ก็หายไปและไม่มีใครบ่ร่องรอยอีกเลย

ส่วนที่เมืองศรีสัชชนาลัย ปกครองโดยพระยาสุรราช ซึ่งขณะนั้นถือว่าเป็นเมือง

ที่เข้มแข็งมากและเตรียมการที่จะคอยรับศึกอยู่เสมอทรงวิตกกังว่าวันหนึ่งเจ้าชายพรหมจะต้องเสด็จมาปราบเมืองศรีสัชชนาลัย เพื่อขยายอาณาจักร

จึงได้เตรียมการหล่อปืนใหญ่ ทำดินปืน ไม้พร้อมสรรพ ทัพของเจ้าชายพรหมที่ปราบขอมจนสิ้นแล้วเดินทาง มาประชิดเมืองศรีสัชชนาลัย และตั้งทัพอยู่ที่นั่นโดย

ไม่ได้ทรงมุ่งหวังแต่แรกว่าจะตีเมืองศรีสัชชนาลัย เพราะเจ้าชายพรหมหวัง เพียงได้โยนกนครคืน ให้พระบิดาเท่านั้น

แต่ด้วยความเข้าใจผิดทหารของทัพเจ้าชายพรหมกับทหาร ของศรีสัชชนาลัยจึงปะทะกัน พระยาสุรราชจึงใช้ให้ม้าเร็วไปบอกพระเจ้าอาที่เมืองพิชัย

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พฤหัสบดี•ที่ 12 •มกราคม• 2012 เวลา 22:33 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 19 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 13:48 น.•

ให้เตรียมระวิงศึกแต่พระยาพิชัยได้สิ้นพระชนม์เสียแล้วขณะที่กำลังจะได้รับโอบอก เจ้าชายพรหมวิชัย พระราชบุตรของพระยาพิชัย ซึ่งเป็นพระอุปราช จึงต้องทำหน้าที่เป็นแม่ทัพแทนโดยกวาดต้อนผู้คนเข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองศรีสังขาลย์เพื่อความปลอดภัย ทัพของพระยาสุรราช ซึ่งมีทั้งสรรพาวุธและปืนใหญ่สามารถต้านทัพของเจ้าชายพรหมไว้ได้ แต่ทำให้ทหารของทั้งสองฝ่ายล้มตายเป็นจำนวนมาก พระพุทธโฆษาจารย์แห่งวัดเขาแรงซึ่งเป็นพระราชอาคันตุกะใหญ่ เห็นผู้คนบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก จึงอาสาออกไปพบเจ้าชายพรหมและเจรจาท้าศึก พร้อมทั้งบอกกับเจ้าชายพรหมว่า สาเหตุที่ทัพของเจ้าชายพรหม และทัพของพระยาสุรราชรบไม่แพ้ชนะกันเสียทีนั้นเพราะเจ้าชายพรหมกับพระธิดาประทุมเทวีเป็นเนื้อคู่กัน มาตั้งแต่ชาติปางก่อน ทำให้ชาตินี้จะต้องอยู่เป็นคู่กันอีก หากเจ้าชายพรหมยอมยุติการรบ พระพุทธโฆษาจารย์จะเป็นผู้ทูลขอพระธิดาประทุมเทวีให้เป็นพระชายาของพระองค์ เจ้าชายพรหมจึงยอมตกลงด้วย พระพุทธโฆษาจารย์จึงทำตามสัญญา พระยาสุรราชจึงทรงประทานพระธิดา ประทุมเทวีให้แก่เจ้าชายพรหมโดยยังไม่ได้ทำพิธีอภิเษกสมรส โดยสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แก่เจ้าชายพรหมวิชัย ซึ่งหลงรักเจ้าหญิงประทุมเทวีมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ ทั้งเจ้าหญิงประทุมเทวีและเจ้าชายพรหมวิชัยจำใจต้องตัดใจจากกัน ด้วยความรักสงบเป็นที่ตั้งทั้งสองพระองค์จึงยอมสละความสุขส่วนพระองค์และทำเพื่อชาติ เจ้าหญิงประทุมเทวีซึ่งทรงไม่พอพระทัยที่จะถูกยกให้เป็นพระชายาของเจ้าชายพรหมซึ่งเจ้าหญิงไม่ได้รับรักและไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เจ้าหญิงจึงคิดหนีออกจากกระบวนทัพของเจ้าชายพรหมที่เดินทางกลับไปเที่ยวพางคำ แต่ทรงหนีไปได้ไม่ไกลนักเจ้าชายพรหมตามไปได้ทันเจ้าหญิงประทุมเทวีจึงถูกจับตัวกลับมาและตกเป็นพระชายาของเจ้าชายพรหมในระหว่างทางนั่นเอง เจ้าชายพรหมเสด็จกลับไปถึงที่เวียงพางคำ เพื่อทูลพระราชบิดาถึงชัยชนะในการรบกับขอม และทูลเชิญพระราชบิดาให้กลับไปปกครองที่เมืองโยนกนครดั้งเดิม ทำให้พระราชบิดาปลื้มพระทัยในชัยชนะของเจ้าชายพรหม ซึ่งก่อนหน้านั้นพระเจ้าฟ้างนครทรงรักและเอ็นดูเจ้าชายทุกขิต ซึ่งเปรียบเสมือน ลูกพ่อ มากกว่าเจ้าชายพรหมซึ่งเป็น ลูกแม่ ที่สนิทสนมและใกล้ชิดกับพระมารดา เมื่อเสด็จกลับถึงโยนกนครแล้วพระเจ้าฟ้างนครจึงทรงยกขึ้นครองราชย์ดั้งเดิม และตั้งให้เจ้าชายทุกขิตเป็นพระอุปราช และเรียกเมืองหลวงนี้ว่า เวียงไชยบุรี ส่วนเจ้าชายพรหมที่เป็นแม่ทัพรบชนะขอมนั้น พระเจ้าฟ้างนครทรงส่งเจ้าหญิงแก้วสุภา ธิดาเจ้าเมืองไชยนาทรายณ์ ซึ่งเป็นญาติผู้น้องของพระองค์ ให้มาอภิเษกกับเจ้าชายพรหมเป็นรางวัล โดยที่พระเจ้าฟ้างนครยังไม่รู้มาก่อนว่าเจ้าชายพรหมได้เจ้าหญิงประทุมเทวีเป็นพระชายาแล้ว เมื่ออภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงแก้วสุภาแล้ว เจ้าชายพรหมยังทรงไม่พอใจพวกของพระยาขอมว่าจะยกทัพย้อนกลับมาตีโยนกนครอีก จึงคิดที่แยกไปสร้าง เมืองใหม่ขึ้น ที่เมืองอุมกเสลาของขอม ซึ่งเป็นเมืองหน้าด่านหากขอมจะมาตีโยนกนครจะต้องผ่านเมืองนี้ก่อน แล้วจึงขนานนามราชธานีใหม่นี้ว่า ไชยปราการ(๓) ทำให้แคว้นโยนก มีสี่พระมหานคร คือ ไชยบุรี(๔) เป็นนครหลวง เวียงไชยนาทรายณ์(๕) เวียงไชยปราการ และ เวียงพางคำ(๖) เจ้าชายพรหมจึงนำเจ้าหญิงแก้วสุภา และเจ้าหญิงประทุมเทวีเสด็จตามไปประทับที่เวียงไชยปราการด้วย เจ้าหญิงแก้วสุภาและ เจ้าหญิงประทุมเทวีทรงพระครรภ์ในเวลาใกล้เคียงกัน และเมื่อมีพระประสูติกาล เจ้าชายพรหมจึง พระราชทานนามพระโอรส ของเจ้าหญิงแก้วสุภาว่า เจ้าชายไชย ศิริกุมาร และพระโอรสของเจ้าหญิงประทุมเทวีว่า เจ้าชายไกรสรราช เจ้าหญิงประทุมเทวียังทรงกริ้วที่เจ้าชายพรหมใช้กำลังข่มเหงพระองค์จึงไม่ยอมให้เจ้าชายพรหมได้พบกับเจ้าชายไกรสรราชพระโอรส แต่เจ้าชายพรหมก็ทรง พยายามขอคืนดีจนกระทั่งเจ้าหญิง ประทุมเทวีทรงให้อภัยพระองค์ หลังจากนั้นไม่นานเจ้าหญิง ประทุมเทวีก็ทรงพระครรภ์ อีกครั้งหนึ่งเมื่อมีพระประสูติกาลแล้วจึง พระราชทานนามว่าเจ้าชายชาติสาคร พระเจ้าฟ้างนครเสด็จสวรรคต เจ้าชายทุกขิตกุมารพระอุปราช จึงทรงขึ้นครองราชย์ปกครองแคว้นโยนกนครสืบต่อจากพระบิดา พระเจ้าทุกขิตจะ ทรงกังวลว่าพระอนุชาจะยึดอำนาจแคว้นโยนกนครแต่ เจ้าชายพรหมตั้งสัตย์ปฏิญาณว่าไม่คิดจะกลับไปยึด ครองเมืองไชยบุรีซึ่งเป็นนครหลวง แม้ว่าพระองค์จะทรงมีกองทัพที่เข้มแข็งกว่าพระเชษฐา แต่ก็ทรงรู้ว่าควรจะให้พระเชษฐาได้ครองเมืองไชยบุรีซึ่งเป็นเมืองหลวง เจ้าชายจึงทรงปกครองอยู่ที่เมืองไชยปราการสืบต่อมาโดยไม่คิดที่จะแย่งราชบัลลังก์จากพระเชษฐาแต่อย่างใด

พุทธศักราช ๑๔๙๖ พระเจ้าพรหมทรงสร้างเมืองพิษณุโลกเพื่อป้องกันขอมซึ่งมีอำนาจอยู่แถบเมืองละโว้ และให้เจ้าชายไกรสรราช มาปกครอง พระเจ้าพรหมทรงดำริที่จะสร้างพระพุทธรูปขึ้นเป็นพุทธรูปชา จึงสั่งให้สร้างวัดพระศรีรัตนมหาธาตุขึ้นเป็นวัดคู่มือเมืองและ สร้างพระมหาธาตุเป็นรูปปรากฏ

พุทธศักราช ๑๕๐๐ พระเจ้าพรหมทรงสร้างพระพุทธรูปขึ้น ๓ องค์ คือ “พระพุทธรชินราช” “พระพุทธรชินสีห์” และ “พระศรีศาสดา” และเมื่อสร้างพระพุทธรูปเสร็จเรียบร้อยพระองค์จึงเสด็จมาฉลองพระ ใหม่พร้อมกับพระราชเทวีและ พระโอรสหน้าองค์พระพุทธรชินราช ที่ตั้งตาม เวลาผ่านมาจนถึงย่ำรุ่ง หลวงปู่เปิดประตูพระอุโบสถ ออกมาแสงอาทิตย์ต้ององค์พระพุทธรชินราชเปล่งประกายสีทอง เจิดจ้า หลวงปู่ยืนอยู่หน้าประตูโอบล้อมโดย มีเจ้าลูกยี่นบนอมอยู่ข้างๆ พร้อมกับความเข้าใจของเจ้าลูกที่มีต่อความหมายคำว่า ปิดทองหลังพระ และวีรกรรมต่างๆของพระเจ้าพรหม ตลอดพระชนม์ชีพที่หลวงปู่ได้เล่าให้เจ้าลูกฟังตลอดทั้งคืนนั้น พระองค์ทรงเปรียบเสมือน “วีรบุรุษผู้ปิดทองหลังพระ”

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•พฤหัสดี•ที่ 12 •มกราคม• 2012 เวลา 22:33 น. • - •ใกล้ที่สุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 19 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 13:48 น. •

๓ เมืองไชยปราการ ปัจจุบัน อยู่ในเขตอำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่

๔ เมืองไชยบุรี ปัจจุบัน อยู่ในเขต อำเภอเชียงแสน จังหวัด เชียงราย

๕ เมืองไชยนารายณ์ ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย

๖ เวียงพางคำ ปัจจุบันอยู่ในเขตอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

พุทธศักราช ๑๕๐๐ เมืองพิษณุโลก พระเจ้าพรหม เจ้าผู้ครองเมืองไชยปราการ เสด็จพร้อมกับ พระราชเทวีแก้วสุภา พระราชเทวีประทุมเทวี เจ้าชายไชยศิริ เจ้าชายไกรสรราช เจ้าชายชาติสาคร เพื่อฉลอง พระพุทธชินราช ที่ทรงดำริให้หล่อขึ้นและทรงเชิญมาประดิษฐาน ณ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ (วัดใหญ่) โดยเมื่อเสด็จมาถึง เหล่าประชาชนต่างมาเข้าเฝ้าและฉลองพระใหม่ พระเจ้าพรหมทรงเสด็จเข้าไปปิดทองที่หลังพระพุทธรูปซึ่งแตกต่างจากประชาชนทั้งปวงที่แห่กันเข้ามาปิดทองที่หน้าองค์พระเป็นจำนวนมาก การเสด็จเข้าไปปิดทองหลังพระของพระเจ้าพรหมนั้นแม้จะไม่มีใครสังเกตเห็นแต่ก็อยู่ในสายตา ของพระภิกษุชรรูปหนึ่งคือพระพุทโฆษาจารย์ หรือ หลวงปู่ที่ชาวบ้านเรียกขานกัน และเจ้าจุก ลูกศิษย์ก้นกุฎของท่าน เจ้าจุกเฝ้าถามหลวงปู่ด้วยความสงสัยว่าเหตุใดวันนี้ พระเจ้าพรหม ถึงได้เสด็จเข้าไปปิดทองหลังพระแต่เพียงพระองค์เดียว หลวงปู่รู้ว่าเจ้าจุกเป็นเด็กที่มีปัญญาและช่างสังเกต จึงเริ่มเล่าเรื่องราวทั้งหมดในอดีตที่เกิดขึ้นให้กับเจ้าจุกฟังหน้าองค์พระพุทธรูป

พระองค์พรหมกุมาร ได้รับสมญานามว่า “มหาราช” องค์แรกของไทย

